

Jeg skal nok overbringe til dem, at det siger hr. Søren Søndergaard.

Men så vil jeg føje til: Jeg har tillid til jer, jeg har tillid til, at I har valgt en model, som giver den største effekt, for det, det handler om, er jo altså, at de unge får en uddannelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 10

Formanden:

Den næste spørger til integrationsministeren er fru Anne Baastrup.

Kl. 13.10

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå bl.a. af Politikens artikel her i søndags, at der er truffet en beslutning på allerhøjeste sted i regeringen om, at Integrationsministeriet skal sørge for, at der ikke kommer for mange dårlige eksempler i pressen om den konsekvens, som regeringens politik, for så vidt angår familiesammenføring, har. Jeg vil derfor godt høre, på hvilket niveau denne beslutning er truffet.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg ved ikke af, at der skulle være truffet en sådan beslutning. Det ville i givet fald være en meget uklog beslutning. Og hvis jeg husker rigtigt, så var det en udtalelse, som en flygtningeadvokat kom med til Politiken. Det skal man jo lige have med.

Jeg kan i øvrigt fortælle, hvad man også kan læse i Politiken i dag, at mit ministerium med stort besvær, med en stor beredvillighed kom med en beskrivelse af hvert enkelt af de tilfælde, som Politiken i søndags satte på forsiden.

Den beskrivelse, som ministeriet gav af hvert enkelt af disse tilfælde, ville Politiken ikke bringe. De sagde, at de kun ville bringe det, hvis de fik et dobbeltinterview med mig og den ledende embedsmand, og undskyld, men sådan et dobbeltinterview giver jeg altså ikke sammen med embedsmænd. Og hvad skal det også til for?

Min mobiltelefon er som regel åben. Det ved især Politikens journalister. De kan bare ringe til mig. Men i fredags sad jeg altså med FN's vicegeneralsekretær en stor del af dagen, og så var jeg i øvrigt til ramadanfest, hvor jeg heller ikke sidder og tager mobiltelefon. Så man kan jo altså være forhindret i at tage telefonen fra Politiken, hvis de ellers ringer.

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at integrationsministeren nu her i Folketingssalen under ministeransvar beskriver, at regeringen ikke på noget tidspunkt har været inde i overvejelser om, hvorvidt det er uheldigt for et fremtidigt valg, at der kommer historier om, hvad politikken på familiesammenføringsområdet rent faktisk betyder for enkelte individer.

Jeg har også forstået, og det håber jeg ministeren kan bekræfte, at heller ikke statsministeren har været involveret i en sådan samtale.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg ved ikke, hvad i alverden det skulle være for en samtale. Men jeg håber da, at fru Anne Baastrup er enig med mig i, at når folk skriver breve til ministeren ofte om meget vanskelige problemer, så er det da ikke nogen forbrydelse, at ministeren læser brevene. Og det er vel heller ikke nogen forbrydelse, at jeg i søndags ringede til den kvinde, som forældrene ville tvangsgifte i Sverige.

Jeg håber, jeg godt må engagere mig i de sager, jeg får lagt på mit bord. Det synes jeg egentlig man har pligt til som minister, og jeg kan fortælle, at det gør mine europæiske kolleger i allerhøjeste grad også.

Men det betyder jo ikke, at jeg på nogen som helst måde giver besked på, at nogle sager skal ændres i forhold til andre sager. Jeg tror, jeg her i salen har vidne på, at det, der er mit evige omkvæd, når jeg får henvendelser fra kolleger og andre, som vil have en ændret afgørelse, altid er: Husk på, hvis vi ændrer i denne sag, så skal vi også ændre i alle lignende sager, jævnfør slagteriarbejderen, som flyttede fra Vejle til Århus, eller også var det omvendt, og som det ene sted fik besked på, at han ikke kunne få arbejdstilladelse, og det andet sted godt kunne. Og så måtte jeg sige: Jamen hvis vi for fremtiden blæser på, hvad et arbejdsmarkedsråd siger, så er vi altså nødt til at blæse på alle arbejdsmarkedsrådene, for vi kan ikke bare gøre det i dette tilfælde, uden at vi laver praksis om.

Så jeg kan forsikre fru Anne Baastrup om, at jeg er opmærksom på, at hvis man griber ind i en afgørelse, så skal det være noget, der gælder for alle.

Formanden:

Jeg gør ministeren opmærksom på, at taletiden for længst er opbrugt.